

ville faae for dem, ville være overordentlig let realisable; men jeg maa tilstaae, at jeg troer, han tager feil deri; jeg troer snarere, at en stor finantfiel Kriſis vil komme ovenpaa denne opspilede Tilstand, som det ærede Medlem selv paaviste, og som jo intet Menneſke kan nægte er tilſtede; for mit Bedkommende holder jeg mig overbevist om, at, selv om den maatte forløbe hurtigere, end maaskee mange af de ærede Medlemmer troe, vil der dog utvivlsomt komme en finantfiel Calamitet, som vil virke overordentlig trykkende paa Alt, hvad der kaldes Statspapirer, og dette vil neppe undlade ogsaa at udøve sin Indflydelse paa disse i Verden ſaa at ſige ſplinternye Statspapirer, hvori vi ville faae vore 29 Millioner. — Det ærede Medlem omtalte fremdeles, jeg tilſtaaer paa en Maade, som jeg ikke rigtig syntes om, at man i en tidligere Tid var fremkommen med den Paaſtand, at Underbalancen var 7,000,000 Rd., men at denne Underbalance ſenere ſaa at ſige var forſvunden. Det ærede Medlem glemte imidlertid, at de Midler, hvorved Underbalancen var forſvunden, var deels Udſtedelſen af et Beløb Creditbevifer og deels meget betydelige extraordinaire Indtægter for Hertugdømmerne, der indkom under Form af Reſtancer og udtryffeligg vare tagne i Betragtning ved den Finantslov, hvortil det ærede Medlem ſigtede. Den Dpgjørelſe, som er foretagen i Finantsudvalget i det andet Thing, kan jeg heller ikke erkjende for at være correct; den er ganſke viſt uimodſigelig, forſaavidt som der alene er Spørgsmaal om Indtægter og Udgifter for indværende Aar, naar man ikke vil forſøge at ompoſtere dem ſaaledes, som det ærede Medlem har gjort; men jeg har ved 2den Behandling af nærværende Lovudkaſt ikke lagt Skjul paa, at jeg ikke kan erkjende denne Dpgjørelſe for berettiget udover nærværende Finantsaar. Naar vi komme til næſte Finantsaar, er efter min Dpfattelſe Balancen omtrent kun halv; om man vil, er Millionen baade for ſtor og for lille, den vil være ſtørre end, hvad der behøves for at dække Aarets løbende Underbalance, men den vil være for lille for at dække det Krav, der vil ſtaaе for os til næſte Aar i Form af Creditbevifernes Indløſning. Naar det ærede Medlem henviſer til at benytte Reſervefonden, fore-

kommer det mig, at han overſeer een Ting, og det er en Ting, ſom i Diebliffet ikke har ſaa ganſke liden Betydning, nemlig, at naar vi forbruge vor Reſervefond til at formindſte vor Statsgæld med, forbruge vi tillige alle de Midler, vi maatte have til at kunne møde extraordinaire Tilfælde med; naar ſaadanne ſkulde indtræffe, ville vi kun have tilbage enten at ſøge Dækning ved Statslaan, hvad viſt nok kunde have ſine Vanſkeligheder, eller at møde Befolkningen med uhyre Krav til dens Skatteevne. Det er navnlig derfor, at jeg ſætter ſaa overmaade ſtor Priis paa itide at ſøge at dække den Skade, ſom er tilſtede; thi, naar vi toge jævnt paa den Ting, bliver det muligt at glide hen derover, uden paa et eventuelt ſenere Tidspunkt at blive nødsagede til, naar vi ikke kunne faae Laan, i alt Fald ikke paa Betingelſer, vi kunne være tjente med, at komme med ſaa ſtore Krav til Befolkningen, at man maa erkjende, at den ikke kunde udrede dem uden at trykkes. Det forekommer mig, at, ſaaledes ſom Loven nu foreligger, indſtrænket til 2 Aar og indſtrænket til 1 Million, maatte det ærede Medlem kunne ſtemme for den, uden at føle ſin Samvittighed i nogen høj Grad beſværet derved, og det forekommer mig ogsaa indlyſende, at det neppe kan være det ærede Medlems Tanke, at man ſkulde gjøre et Laan for at dække denne Underbalance af een Million eller rettere omtrent 1,100,000 Rd. for iaar. Jeg vil bede det ærede Medlem erindre, hvor dyre de Penge vilde blive, ſom Reſervefonden — foruden hvad der allerede er taget af denne, og foruden at man har forbrugt Alt, hvad der er indkommet contant — maatte ſtaffe tilſtede ved Salg af ſine Activer, naar den ſkulde dække denne Underbalance af 1,100,000 Rd.; thi det er uimodſigeligt, at vi, for at fyldeſtigjøre Aarets Krav, behøve diſe 1,100,000 Rd., og at vi til næſte Aar, ſelv om der ikke fremkommer den allerminſte Underbalance paa Finantsloven, dog have Creditbeviferne tilbage, ſom i Løbet af næſte Finantsaar ſkulde indløſes. Det forekommer mig, at hvormeget det ærede Medlem end har imod en Indkomſtſkat og den Maade, hvorpaa det er foreſlaaet at bringe den i Anvendelſe, maatte han dog kunne berolige ſig, naar han veed, hvilken god og nødvendig An-